

хваната отъ Зайчарскиятъ началникъ и обезоружена. Нѣмаше какво да чѣкаме. Трѣбаше да са вѣрви напредъ.

VI

НОВИ НЕВОЛИ.

Трѣгнахме надолу низъ Дунавътъ, по край Акчаръ-паланка, дойдохме до рѣка Ломъ, преминахме я и скрихме са въ Кеселовската-гора. Когато си починахме и когато си купихме храна, то са упѣтихме камъ с. Вираница, преминахме презъ с. Бѣла-Рикса или Камена-Рикса, презъ с. Превала, презъ с. Влашко, изъ което бѣше войводата ни Коста, презъ с. Кипаровци (Чипоровци) и излѣзохме на Стара-планина, която на това мѣсто са нарича Тричуки. На това мѣсто са намира единъ каменъ кръстъ, за когото разказватъ, че билъ побиевъ отъ единъ руски консулъ(?). Отъ тая планина ние са упѣтихме камъ пиротската нахия, дойдохме въ с. Дойкинци, преминахме презъ Висошките-села и запрѣхме са при с. Гинци, което са намира при пѣтьтъ, който води изъ София за Берковица. Намислихме да удариме пощата, защото ни трѣбаха пари за баруть и за други потрѣби. За нашето несчастье пощата премина; но не носеше нищо, което би обогатило джебовеите ни. Слѣдъ пощата преминаха четири турчина, които отиваха изъ Пазарджикъ въ Видинъ. Тие турци бѣха въоружени отъ главата до петите и караха вѣршници, за да ги продаватъ по видинското. У тие турци ние намѣрихме петь оки баруть, земахме имъ пушките и ножовете и пуснахме ги. Не преминаха ни десетъ минути, а на пѣтьтъ са показаха